

'N DECENNIUM,

(FRAGMENTEN VAN EEN ROMAN)

DOOR

FRANK IMM. VAN STEENEN.

III.

De volgende morgen aan 't ontbijt was Suze afgetrokken stil, wat Herzberg niet opmerkte, daar hij zelf zich noch zo vermoeid gevoelde, dat hij blij was niet te behoeven spreken. Hij had gister een zware dag gehad, als burgemeester had hij zich overal eens moeten vertonen. Suze had hij geheel uit het oog verloren; hij wist nauweliks dat zij gedanst had en zeker niet met wie. Langzaam at hij zijn voorgeschreven ontbijt en ging met een stille groet heen, naar secretarie.

Sanne, die graag met Suze over het feest had willen babbelen, hield haar vragen tijdig in, toen zij twee rechte voortjes tussen Suzes donkere wenkbrauwen en haar gemeligesloten lippen zag. En bij zich-zelve overpeinsde ze, dat ze het „gister al-wel gedocht hâ — zo wild as ze was; 't wier altijd holle of stil staôn mi-j mevrau”.

Suze liep met een nurks zwijgend hoofd naar boven, hard stappend op de trap, alsof die arme treden haar iets hadden aangedaan. Voor het raam, in haar witte kamer, bleef ze staan en staarde den hemel in, die vol-dromde met grote grauwe wolken. Het ging een druilige regendag worden. Suze huiverde van het gezicht alleen, haar ogen werden noch bozer.

Daar had ze zich gister mooi aangesteld! Geflirt met een vreemde man — een Jood. Was het soms geen Jood? — Behalve aan zijn gebogen neus had ze 't in 't licht dadelik gezien aan een bijzonderheid in zijn blik: een treurigheid in de diepte van zijn ogen, die ook bleef als hij lachte. Zij had niets tegen Joden; maar dat Jood-zijn benam aan hun spel nog al het romantiese, dat er gister in de avondlike fantastiese omgeving over was geweest. Want een Jood, dat was

meestal een antiquair in een vieze stoffige winkel, of een drukke schreeuwerige markt-venter of . . . een slâger en zo goed als altijd een koopman. En handel sloot a-priori alle romantiek uit.

Wat moest zo'n man nu denken van de burgemeestersvrouw van Maelkerke? Hij zou het natuurlijk overal rondkramen — Joden praten zo graag — dat zij, mevrouw Herzberg, een zottin was, een mannengek mischien, of . . . of . . . een hysterica! God, ze had zich laten gaan voor de eerste de beste man . . . wie weet welk een bourgeois hij was! Want wel had ze — toen ze uit een plotselinge schaamte na die laatste dans in Nico's kantoor gevlucht was — haar vreemdeling met de Colebranders zien weggaan; maar kennis van Annie pleitte voor niets, die was zelf uit een pettenwinkel. En Suze was van oordeel dat stand aan meisjes niet zooveel afdeed als aan mannen. Ze herinnerde zich nu wel hem vroeger eens gezien te hebben bij haar vader. 't Was toen ook over iets kopen gegaan, wât precies wist ze niet meer. Wie weet was hij niet handelsreiziger voor een firma, het, volgens Suze, afschuwelijkste type-van-mens. Jasses — daar had zij mee geflirt.

Maar hij danste toch goed . . . och kom, wat zei dât nou, handelsreizigers waren immers heelemaal zo quasi-gentleman. Dat had ze gister in de avond en door haar opwinding zeker niet onderscheiden. Maar zijn woorden? Hij sprak zo eigenaardig, in beelden . . . waarop zij nog was ingegaan. Och! was het niet een kenmerk der Oosterlingen en van zijn ras in 't bijzonder om figuurlijk te spreken? Werkelik, ze had zich vergooid . . . En wat moest hij, de man zelf wel van haar denken?

Zij rekte traag haar armen boven haar hoofd: god, ze verveelde zich op deze wereld!

Ze laadde uit verveling, uit drang naar emotie ellende na ellende op haar hoofd. Nu zat ze weer met deze akelige geschiedenis — enfin, niets aan te doen. Mocht hij — die